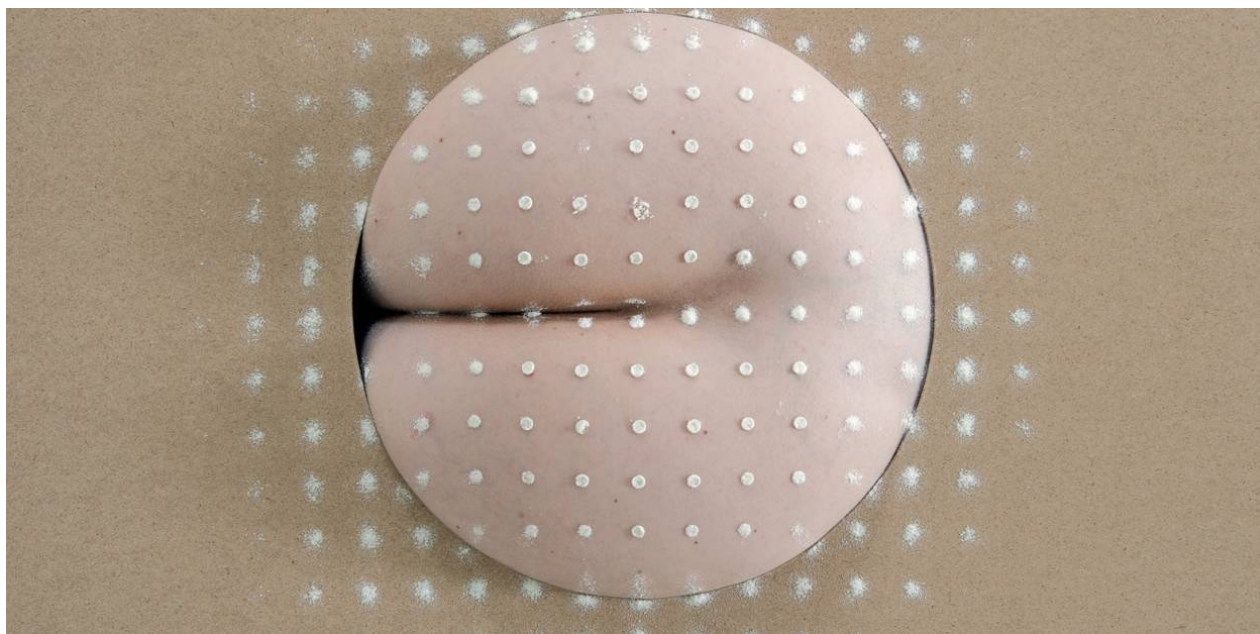

Recension

Kristina Matousch, "Bake" Rumpchocken: "Vem vill stirra in i någons öppning?"

"Är det silikon?", frågade flera när konstsesongen inleddes med ett performance av Kristina Matousch på Cecilia Hillström Gallery. Men nej, de stjärtar som stack upp ur runda hål utsågade i det förhöjda golvet visade sig vara högst levande.

Kristina Matousch, "Bake", 2018, c-print, 90 x 90 cm. Foto: Cecilia Hillström Gallery

Av Joanna Persman

© 4 sep, 2018

Läs mer om Höstens konstutställningar 2018 Kristina Matousch, "Bake"

Genre: Utställning

Var: Cecilia Hillström Gallery, Hälsingegatan 43

TOM 6 oktober

Konsten står med rumpan bar. Så skulle man kunna sammanfatta Kristina Matouschs performance "Bake" på Cecilia Hillström Gallery. Den var en av huvudattraktionerna under konstsesongens inledning kring Hudiksvallsgatan.

Recension

En recension är en kritikers bedömning av ett konstnärligt verk.

Matousch är känd för sitt kaxiga formspråk som ofta bygger på ytterligheter. Mjukt och hårt, statiskt och dynamiskt, synligt och osynligt möts i hennes verk. I sina installationer och objekt följer hon minimalismens saklighet och söker diskret skönhet. I sina performanceverk brukar hon ofta återvända till kroppen, dess öppningar och vätskor. Filosofen Julia Kristeva skulle använda begreppet "abjekt" här – alltså något som kan förknippas med känslan av äckel, avsky eller förnedring. I Matouschs fall lindras dock allting av en humor som konstnären kombinerar med största allvar.

Inför vernissagekvällen hade gallerigolvet höjts. Rummet verkade till synes tomt. Från fem runda hål i den nya golvytan stack dock nakna rumpor upp. Som det snart visade sig – livslevande sådana! Håriga. Finniga. Släta. Ljusa. Mörka. Ja, det fanns faktiskt skillnader om man nu ska vara petig och vilja beskriva dem i detalj.

Kristina Matousch, "Bake", performance på Cecilia Hillström Gallery. Foto: Jean-Baptiste Béranger/Cecilia Hillström Gallery

Publikens reaktioner blev en del av upplevelsen. Någon fnissade till. Någon drog generat på munnen. En och annan djupsinnig kritiker stannade till med pannan i djupa veck. De som inte fick plats i galleriet stod utanför och betraktade oss alla genom glasrutan. Ännu ett surrealistiskt inslag. Ofrivilligt blev man ju en statist i ett pågående verk.

Känslan att det under golvytan döljer sig en människa var mer chockerande än de nakna skinkorna som oblygt lyste mot betraktaren. I vår tid är nakenheten knappast provocerande. Det är däremot de anonyma aktörernas mod att utsätta sig för en situation som de inte kan kontrollera vilket fick mig att baxna rejält. Vilket förtroende för konstnären, galleriet och publiken! Det räcker ju bara att någon råkar snubbla eller trampar snett.

Att skapa konst är i detta fall att utsätta sig för det som inte kan förutses. Tanken vandrade samtidigt till performancekonstens okrönte drottning, Marina Abramovic och en av hennes berättelser. 1974 förvandlade hon sig själv till ett objekt och tillät galleribesökare

att använda olika föremål och göra vad de ville med hennes kropp. Någon kysste henne. Någon annan klippte isär hennes kläder. Hon blev skuren i halsen och en kniv stacks in i bordet mellan hennes lår. Mot slutet av kvällen var hon halvnaken, blödande och sårad. Abramovic blev också övertygad om att publiken kunde döda konstnären.

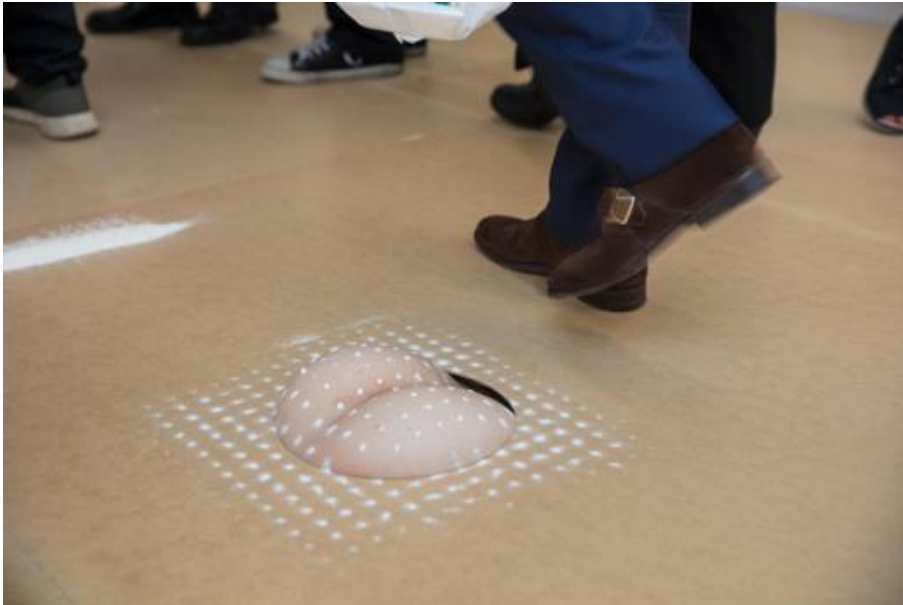

Kristina Matousch, "Bake", performance på Cecilia Hillström Gallery. Foto: Jean-Baptiste Béranger/Cecilia Hillström Gallery

Nu gick det inte alls så våldsamt till på Hälsingegatan . Stämningen var en annan, helt enkelt. Det kanske är att gå för långt om man säger att det kändes som att baka bullar i mammas kök. Men ni fattar säkert! Kristina Matousch, barfota och iklädd helt vitt, vandrade runt med en hink med mjöl och en perforerad bakplåt som hon försiktigt

balanserade på de ädla kroppsdelarna som lyste som dubbla halvmånar. De pudrades en efter en i ett prydligt prickigt mönster.

Sen var det slut på föreställningen. Men rumporna fanns kvar. Och alla de outtalade frågor som gjorde luften tjock i gallerirummet. För det kanske bränner till som mest när konsten drar oss vid näsan och gör oss tillräckligt fnissiga och obekväma så att vi skulle behöva gå åt sidan, rannsaka vår egen nyfikenhet och grubbla lite. Alltså istället för att stirra i någons analöppning. Vem vill det egentligen?

Kristina Matousch, "Bake", performance på Cecilia Hillström Gallery. Foto: Jean-Baptiste Béranger/Cecilia Hillström Gallery

Bli först att kommentera

Joanna Persman

2 kommentarer

NYAST

Kommentarsfältet är stängt

anders byle´n

för 2 månader sedan

Eller.. skit, ska skit ha.

 Gilla

anders byle´n

för 2 månader sedan

Ellet ska skit, skit ha.

 Gilla